

HET ECHE TE KERSTFEEST

W. G. van de Hulst

Ze was een meisje van een schip. Ze woonde in het kleine huis bij het roer.

Ze sliep in een heel klein bed; — met rood-en-witte gordijntjes aan de ene kant; met een klein, rond raampje aan de andere kant. Door dat ronde raampje kon ze in de nacht naar buiten kijken, over het water heen.

Ze heette Lientje. . . .

Toen, in die winter, lag het schip, aan dikke palen vastgemaakt, tegen de wal. En Pom, de kleine schippershond, holde door het gangboord aan de kant van het schip en paste op, dat er geen boze honden of boze mannen de baas en de vrouw en Lientje kwaad kwamen doen.

Pom, in de morgen, neusde soms door de kleine, ronde ruit, waarachter Lientje sliep. O, ze was al lang op! . . . Pom tippelde de roef in, het kleine huis waar vader en moeder en Lientje woonden. Pom moest er ook bij zijn. . .

Lientje zat in 't kleine schipperskamertje op de grond, bij de kachel, te spelen met drie poppen.

Ze zei: „Pom, kom hier! Ik ben de moeder en jij bent de vader. Dáár liggen hoor? Pas op! Je slaat Mienieke met je staart.”

En Pom ging daar liggen, dicht bij Lientje, dicht bij de poppen; — zo lekker warm! Pom viel in slaap. De kachel snorde; Pom snorkte zachtjes mee.

En buiten was het bitter koud.

Toen, in die winter, werd het *Kerstmis*. . . Er stond een Kerstboompje in de roef bij het raam. Het had mooie, glanzend-zilveren

bollen, en wel tien witte kaarsjes, en een klein gouden klokje heel bovenaan.

Ja, en moeder zou appelkoekjes bakken; — appelkoekjes met bruine suiker. Lekker... Ja, want Kerstmis was *feest!*

Lientje had Pom een oud, rood haarlint om zijn hals gedaan. Ook al voor het feest.

Morgen, o ja, morgen zou het Kerstfeest zijn. Lientje was blij; maar ze wist niet *waarom*... Ze keek naar haar Kerstboompje, ze keek naar Poms rode strik. Ze dacht aan de lekkere appelkoekjes morgen.

Was dát het feest?

Lientje kon het niet goed begrijpen; maar blij was ze toch. En ze speelde zo fijn op de grond met een lapjesdoos. Zo lekker warm bij de kachel.

En buiten was het bitter koud.

Toen, in die winter, op de avond vóór Kerstmis, klom Lientje tussen de rood-en-witte gordijntjes door in haar mooie, kleine koets. Hà, zo lekker!

Op haar knietjes deed ze haar avondgebedje; ze keek door 't kleine, ronde raam nog even naar buiten; ze dook diep weg onder de warme dekens.

„Dag Lientje! Dag meid!”

Maar toen — opeens — ging Lientje weer rechtop zitten...

„Moes,” zei ze, „moes, *waarom* wordt het nou Kerstfeest?”

Moeder streefde Lientje over haar krullen. Moeder zei: „Och kindje, weet je dat niet? Ben je het vergeten? Zal ik het je nog eens vertellen? Ja?”

„O, ja, moes!... Já!”

Lientje dook weer weg, knuffelde zich lekker onder de dekens, kneep haar vuistjes saam; — zó heerlijk vond ze 't, nú al, dat moes vertellen ging.

Moes zei: „Eens — heel lang geleden — in een donkere nacht, waren er herders buiten in het veld. Ze pasten op hun schapen, die sliepen. O, en toen opeens werd het licht, heel licht in die

donkere nacht. De herders schrokken... Licht! Licht!... 't Was een engel uit de hemel, die bij hen stond.

Hij was zèlf ook van licht, die engel van God... O, de herders schrokken zo, maar de engel zei heel vriendelijk: „Vreest *niet!* Weest *blij!* Ik kom u iets heel moois vertellen... *De Here Jezus is geboren.* De Zoon van God is als een klein kindje op de aarde gekomen bij de mensen... Gaat maar zien. Hij ligt ginds, in de stal, in doeken gewonden, in de kribbe.”

O, de herders houden hun handen voor de ogen; maar ze luisteren... Ze luisteren blij naar die mooie, die allermooiste boodschap van God.

En dan opeens komen er nog méér engelen uit de schone hemel, waar God woont. O, de lucht is van schone, vriendelijke engelen vol. En ze zingen, ze zingen zo mooi!...

Ze zingen van God, die de mensen zo lief heeft. En die Zijn eigen Zoon naar de aarde zond. Hij wilde alle mensen, die Hem liefhebben, gelukkig maken...”

Even was het stil in 't kleine kamertje.

„En toen, moes?”

„Ja, hoor, ik zal nog verder vertellen.

... Toen zijn de herders naar de stal gegaan. Ze zeiden: „Daar is het Kindeke. O, wij willen het Kindeke *zien.*”

Het Kindeke lag in stro. Zijn moeder Maria zat bij hem. Zijn vader Jozef deed de deur van de stal open, toen de herders aanklopten.

Toen zijn de herders op hun knieën neergezakt; ze hebben dat Kindeke in het stro aangebeden. Ja, want het was... *de eigen Zoon van God.*

En een poosje later zijn er ook heel rijke, heel wijze mensen gekomen in de stal om het Kindeke Jezus te aanbidden. Zij kwamen op kamelen uit verre landen; maar een prachtige ster aan de lucht had hun de weg gewezen naar de stal.

Zij knielden neer. Zij aanbaden het Kindeke. Zij legden heel rijke geschenken neer aan zijn kleine voetjes. Zij zeiden: „Hij is een koning...” En dat was waar. De Here Jezus is de koning van de

hemel en van de aarde. . . Hij wil ons al ons kwaad vergeven. Hij heeft ons lief. Hij wil ons, als wij Hem óók liefhebben, eenmaal in de hemel brengen bij God.

En dáárom is het feest op Kerstmis. . . Neen, hoor! De Kerstboom en de appelkoekjes en de strik van Pom, — dát is het feest *niet*. Dat wij aan de Here Jezus denken, Hem liefhebben, — *dat* is het Kerstfeest!"

Lientje sliep. . . Pom was onder het vertellen ook stil in Lientjes bed gewipt; maar dat mocht niet. Moes had hem meegenomen. En 't was heel stil in de nacht.

Lientje keek door het ronde raampje de donkere, stille nacht in. Over het water heen. Maar dáár, aan de overkant van het water, in het plantsoen, stond een grote kerk met heel hoge ramen. En die ramen waren licht, net van goud. Zo mooi! Zo stil!

En er liepen mannen in het plantsoen. Dat waren de herders. . . Lientje zag ze wel in het licht, dat uit de gouden ramen scheen. Eén droeg een lammetje op zijn schouder, net als op de mooie plaat in de Bijbel.

Naar Lientje achter het kleine raampje in het schip keken ze niet; maar Lientje keek wèl naar hen. . . O, waar zouden ze heengaan? Naar de stal? Naar het Kindje?

En opeens stond Lientje *buiten* op het schip, in haar nachtpon; met blote voeten. Van de kou voelde ze niets. Ze keek naar de herders, die aan de overzij van het water voorbijgingen. Ze wilde met ze *mee*. Ook naar de stal! Ook naar het Kindje! Dat moest. De engelen hadden het gezegd: „Gaat maar zien!"

Lientje moest naar de overkant. . .

Lientje sprong zo maar van het schip af. In het water? Neen! Toen haar blote voetjes *bijna* het water raakten, zweefde ze weer omhoog. En 't ging vanzelf. En 't ging zo mooi! . . . En wéér zakte ze, en wéér zweefde ze op; en wéér. . . Toen liep ze achter de herders aan in het plantsoen.

Jammer, de kerk met de gouden ramen zag ze niet meer! maar de herders wisten wel, waar de stal was. . . Ze liep dicht achter hen

aan. Als ze nu maar niet omkeken. Dan zouden ze misschien zeggen: „Jij? . . . Jij, klein meisje, je mag niet mee! Gauw naar huis! Gauw naar bed!”

Maar ze keken niet om. En de herder met het lammetje liep achteraan. O, maar toen hoorde ze wat; — *achter* haar.

Ze keek verschrikt om. . . Kamelen! Hun zware poten ploften in het zand. En op die kamelen? Heel rijke mannen. Ze leken wel van goud net als de ramen van de kerk. . . Lientje werd zo bang voor die grote beesten. Ze verstopte zich heel haastig tussen de struiken. . . Maar de kamelen met de rijke mannen gingen voorbij. Ook naar de stal! Ook naar het Kindeke.

En Lientje tòch — op haar tenen — sloop weer mee.

De herders waren de stal al binnengegaan; de rijke, wijze mannen ook. . . Lientje, heel bang, heel verlegen, keek voorzichtig om het hoekje van de deur. O, ze wilde het Kindje zo graag zien. Maar die grote, donkere mannen stonden haar in de weg: ze kòn het Kindje niet zien.

Toen — heel voorzichtig — schoof ze haar ene been naar binnen; keek, kékéé weer.

Och, ze zag wèl dat de rijke, wijze mannen heel mooie dingen neerzetten op het bedje van het Kind, het bedje van stro; maar *zien* kon ze het Kindje niet.

Opeens dacht ze: O, wat jammer! . . . Had zij nu maar de Kerstboom van voor het raam in de roef meegebracht! Dan had ze óók wat aan het Kindje kunnen geven. Dat zou het Kindje zeker wel heel mooi hebben gevonden. . . Jammer! Ze had *niets*.

En toch, tòch schoof ze verder naar binnen; — nog een eindje. . .

Toen — achter de herder met het lammetje heen — opeens zag ze het Kindje. Het keek ook naar haar. En het lachte tegen haar. En Lientje zag opeens ook, dat het Kindje veel van haar hield. Ze kreeg een kleur.

Ze zakte neer op haar knietjes, sloot haar oogjes, vouwde haar handjes. . . Ze wist niet wat ze bidden moest. Ze zei maar alleen, heel zacht: „Ik. . . ik wil ook heel veel van U houden. . .”

Och, maar toen zat ze opeens weer in het plantsoen op haar knietjes; en toen trapte een kameel op haar voetjes; maar pijn deed het niet. Ze trok haar voetjes terug; hij trapte toch.

O, en toen... ?

Toen... *tóén* schrok Lientje *wakker*. En 't was geen kameel, die op haar voetjes trapte. 't Was Pom, die *tòch* stilletjes op haar bed gesprongen was, en een lekker warm plekje zocht aan haar voeten-eind.

Lientje had... *gedroomd!*

O, maar ze sloot gauw haar oogjes weer, kroop diep onder de dekens, joeg Pom niet eens weg.

Ze wilde, o zo graag, die mooie droom bewaren. En morgen, *mòrgen* zou ze alles aan moes vertellen.

Moes heeft geluisterd. Vader ook.

Moes heeft gezegd: „Dat was een vreemde, maar een mooie droom, Lientje. En zie je nu wel: Een Kerstboom en appelkoekjes en een rode strik, — die maken geen Kerstfeest... Als wij aan de Heer Jezus denken en Hem liefhebben, omdat Hij ons ook zo lief heeft, — *dat* is het *echte* Kerstfeest!”

